

B M
R E
O D
N A
Z I
O L
V Á
Á E

MICHAELA SCHMIEDLOVÁ

BRONZOVÁ MEDAILE

MICHAELA SCHMIEDLOVÁ

*Chtěla bych mít zrovna otevřené oči,
chtěla bych se dívat.*

*Chtěla bych mít vypnuté rádio,
chtěla bych být zticha a dávat pozor.*

*Chtěla bych dupnout na brzdy a držet volant.
Chtěla bych vrátit čas.*

Kdyby to šlo.

Kéž by to šlo.

Text © 2016 Michaela Schmiedlová
Grafická úprava a sazba © Lukáš Vik, 2016
1. vydání © Lukáš Vik, 2016
ISBN ePub formátu: ISBN 978-80-7536-107-3
ISBN mobi formátu: ISBN 978-80-7536-108-0
ISBN PDF formátu: ISBN 978-80-7536-109-7
Konverze do elektronických formátů:
webdesignér Lukáš Vik
<http://www.lukasvik.cz>

Slovo na úvod

Nesnáším strhující příběhy s překvapivým koncem. Kdybych nějaký takový chtěla napsat, začala bych s ním mnohem dřív a skončila před rokem a půl. Nebo bych na konci tohoto příběhu šla k oltáři s Lukášem a byla těhotná. To byste opravdu nečekali. Ale taky byste ho nechtěli číst.

A navíc pochybuju, že by byl strhující.

Jestli je můj příběh strhující? Nejspíš ne. Ale nechám to na vás. Jen nečekejte, že vás svým koncem překvapí.

1.

Sakra! Při pohledu na hodiny tiše zaúpím. Asi se picnu... Teprve sedm hodin ráno?! A to už za sebou mám ranní běh, rozcvičku i sprchu. Nutně potřebuju nějaký spolehlivý zabiják času.

Takže si sedám k počítači a bezmyšlenkovitě brouzdám po internetu. No dobře, až tak bezmyšlenkovitě ne. Zjišťuju, jestli se někde náhodou neobjevily nové fotky mého idola Dominika Výborného. Nikde nic. Což je smutné. Asi bych je měla přestat hledat několikrát denně, tak bych možná na nějaké nové i narazila. Bohužel, na takové úvahy je krapet pozdě, tak se aspoň kochám obrázky, co už dávno znám.

Celou dobu, co sedím a snažím se zabavit, nervózně poklepávám nohou takovým tím stylem, který vždycky všechny přítomné spolehlivě přivádí k nepřičetnosti. Naštěstí jsem ve své garsonce sama a můj zlovyk nikoho neirituje. Bydlím ještě u rodičů, ale má posedlost soukromím vyústila v alespoň částečné osamostatnění, zabrala jsem si garsonku, která bývala určená hostům.

A z čeho jsem tak strašně nervózní? Čekám, až mi konečně zazvoní mobil.

Samou nedočkavostí jsem se probudila už v půl páté. Marně jsem se snažila znova usnout, v posteli jsem ležela ještě hodinu a teprve pak jsem si dovolila vstát. Na tenhle den jsem čekala skoro měsíc. Od té doby, co Julie odjela na dovolenou a já jsem tu se bez ní kousala nudou. Normálně bych narozeniny takhle neprožívala, jenže tentokrát nám Julča naplánovala Pořádnou Pařbu, myšleno samozřejmě Pařbu s velkým P a K – s Pořádnou Kocovinou.

A já už se vážně zoufale potřebuju odreagovat! Vypnout. Aspoň na chvíli. Na nic nemyslet, nic si nepřipouštět... Už mi tady z toho všeho hrabe. Zvláště, když jsem takhle sama.

Konečně! Jásám v duchu. Mobil se totiž rozsvítil a začal vyzvánět znělkou z Hříšného tance, kterou mám vyhrazenou jen pro svou nejlepší kamarádku. Ani vteřinu neváhám.

„Happy birthday to You!“ ozývá se Juliin hlas.

„Happy birthday to You!“ zpívám jí na oplátku.

„Už jsem se bála, že nikdy nedorazíte!“

„Nechali nás hodinu trčet na letišti,“ vysvětluje poněkud rozladěně Julča. „Takže v deset tě s Lukášem vyzvedneme. Jasný?“

Všechno jsem jí samozřejmě odkývala. Než jsme se rozloučily, rozebraly jsme ještě Juliiny nejožehavější zážitky z Thajska: výborné jídlo, dokonalé pláže a hlavně jednoho děsně sexy turistu z Německa, problém prý spočíval v tom, že angličtina s německým přízvukem už tak sexy nebyla. Ona prostě vždycky najde na klukovi nějaký zádrhel

S Julčou se známe už od první třídy základky, seděly jsme spolu v lavici, pomáhaly si při testech, šly jsme spolu na sportovní gymnázium,... Jedna bez druhé jsme prostě neudělaly ani ránu. Až vysoká nás rozdělila. Nebo spíš jen oddělila. Samozřejmě to naše přátelství ani v nejmenším nezlomilo.

Sláva moderním komunikačním prostředkům! Díky nim se pravidelně během semestru zásobujeme zážitky z přednášek – já jsem jí třeba poslala fotku spícího spolužáka, která jasně dokazovala, jak strašně záživné to zrovna bylo.

Spojuje nás toho zkrátka a dobře hodně. A třešinkou na dortu tomu všemu je stejné datum narození. Narodily jsme se v srpnu ve znamení lva a vždycky jsme o sobě mluvily jako o pravých českých lvicích. Ne, že bychom zrovna chtěly podporovat národní hrdost a vlastenectví. Jen nám to připadlo vtipné.

„Rory! Už musíme jít!“ volá na mě mamka z haly.

„Letím!“ vyskakuju od stolu a peláším za ní. Sama sebe se od probuzení snažím přesvědčit, že i na tuhle část dne se těším. Bohužel, mé *sebepresvědčovací* schopnosti nikdy nebyly na vysoké úrovni.

Jmenuju se Aurora, nikdo mi neřekne jinak než Rory, až na tátu, ten mi většinou říká Prcku.

Dneska mě čeká holčičí den s mamkou, ale než to vypukne, musíme ještě odvést Sofii s Tobiasem na tábor.

Mamka, Livie, mě měla ve dvaceti. Tátka je o sedm let starší než ona. Na vysokou sice šel, ale nedodělal ji, místo toho se vrhl na podnikání.

S prarodiči z mamčiny strany se vůbec nevidáme. Ti své dceři totiž nemohli zapomenout, že byla tak nezodpovědná, nechala se zbouchnout a pak se ještě k tomu všemu vdala za toho budižkničemu bez vysokoškolského diplomu. Děda je profesor s hromadou titulů před jménem i za ním.

Možná by se teď s námi chtěli vídat. Netuším. Mamka s nimi nekomunikuje, takže nevím, jak to vlastně je. A je mi to úplně jedno.

Napřed se prý prarodiče nabízeli, že mě vychovají jako svou vlastní, aby se mamka mohla nadále věnovat studiím a nebyla zatížena malým řvounem. Jenže mamka se mě, svého děťátka, nedokázala vzdát. Taťka byl navíc z jejího těhotenství nadšený a variantu, že by mě nevychoval, že bych nebyla jeho, jednoduše zamítl.

Mám za to, že se mi mamka vždycky věnovala minimálně na sto dvacet procent, jako by všem chtěla dokázat, že i dvacetiletá žába dokáže vychovat perfektní dítě. Dětství jsem měla úžasné. Jediné, co jsem si myslela, že mi chybí

k naprosté spokojenosti, a o co jsem rodiče stále prosila, byl nějaký ten sourozenec.

Sofi a Tobiase měli s velkým odstupem, samozřejmě by je měli i bez mého neustálého naléhání.

„Rory, zlatíčko, co chceš od Ježíška k Vánocům?“ „Bratříčka nebo sestřičku.“

„Prcku, co ti mám koupit k narozeninám?“

„Nic.“

„Ty nic nechceš?“

„Bratříčka nebo sestřičku,“ chudáci, byla jsem neuvěřitelně otravná.

Sofie je o 9 let mladší než já a Tobias dokonce o 11. Své mladší sourozence naprosto zbožňuju. I když Sofie se teď pomalu ale jistě řítí do puberty a většinu doby je snesitelná jen s velkou dávkou přemáhání. V její přítomnosti se dost často musím zuby nehty držet, abych ji nepopadla za ramena a nezačala s ní třást, *ať už se sakra vzpamatuje!*

Aurora, to jméno mi vždycky přidělávalo problémy. S takovýmhle jménem jsem chtě nechtě, byla vždy středem pozornosti.

Pojmenovali mě po prababičce z tatkovy strany. Prý to byla inteligentní vzdělaná nádherná úžasná a nezávislá žena. Hm... nevím, nevím, pokud chtěli, abych byla taky taková, možná jsem je trochu zklamala. No, možná dokonce trochu víc.

Předpokládám, že ať už byla prababička, jaká chtěla, i ona s tím jménem musela bojovat. Docela ráda bych na tohle téma prohodila pár slov se svými praprarodiči. *Co vás to proboha napadlo?! Dávat dítěti takovýhle jméno?! Zbláznili jste se?* Asi takhle nějak bych naši rozmluvu začala.

Poslední dobou se s mámou dost hádám, táta už se do toho radši nijak nevměšuje, vlastně už se to neobtěžuje ani komentovat. To proto z vyhlídky *holčičího dne* právě neskáču radostí.

Hlavně doufám, že mamka bude natolik taktní, aby si aspoň na moje narozeniny odpustila tu svou soustavnou kritiku a vyčítání. Nevím, jestli mám ještě sílu všechny ty její klasické komentáře ignorovat.

Z donucení jsem šla na ekonomku. Rodiče tak nějak neschvalovali mou kariéru profesionální sportovkyně. Byli ochotní mě ve sportu finančně

podporovat jen v případě, že si udržím ty nejlepší známky i na vysoké. Sice jsou sami sportovní nadšenci, ale je to pro ně spíše takový doplněk zdravého životního stylu.

Co se pamatuju, jsem krasobruslila, milovala jsem všechny sporty – tanec, gymnastiku, balet, atletiku,... prostě všechno, na co mě naši přihlásili. Jenže bruslení, to pro mě bylo ještě o třídu výš, takové vše v jednom. Babička vždycky vtipkovala, že mi ty brusle jednou přirostou k noze. Byla jsem juniorskou mistryní Evropy a ani na juniorském mistrovství světa jsem se za tu stříbrnou medaili nemusela stydět. Zkrátka a dobře mi všichni předpovídali zárnou budoucnost.

Každá jiná normální rodina by na mě byla pyšná, ne ta moje. Radši by byli, kdybych rekreačně jezdila na kole, chodila do fitka a byla zalezlá doma s učebnicema.

Taky vám to připadá tak ujeté? Vzhledem k tomu, že táta vysokou ani nemá? A mamka před ní dala přednost mé maličkosti? I když si tu medicínu pak dodělala, ale to už se nepočítá, že ne?

Nakonec to došlo tak daleko, že si naši vyčítali, že mi povolili sportovní gymnázium místo toho klasického. Dobrali se totiž k závěru, že učitelé byli z mých sportovních výkonů až moc nadšení a tím pádem mě až moc podporovali ve vrcholovém sportování. Taky se jim nelíbilo, že mě škola používala na svých propagačních materiálech, i tak mě prý byla média až moc plná.

Což pravda rozhodně nebyla, vzhledem k tomu, že nějaké juniorské krasobruslení většinu lidí absolutně nezajímalo.

Tradá! Konečně se jim splnil jejich dlouholetý sen. No dobře... možná jim krapet křivdím. Ale vím, že vždycky chtěli, abych s krasobruslením sekla, jen chtěli, aby to bylo mé rozhodnutí. Samozřejmě si nemyslím, že by mi kdy přáli, co se mi stalo.

Před rokem a půl jsem měla cestou z tréninku autonehodu. Jela jsem na straně spolujezdce. Nejvíc to odnesla moje pravá noha. Prodělala jsem několik operací, musela jsem chodit na rehabilitace a krasobruslení pověsit na hřebík.

Ještě k tomu křivdění... byli na mě pyšní, ne, že ne. Chlubili se svou talentovanou holčičkou, ale sport jakožto výdělečnou činnost zkrátka a dobře neuznávali. Furt se mě ptali, CO budu dělat PAK.

CO PAK, až nebudu moc krasobruslit? Krasobruslit na vrcholové úrovni není možné ani do třiceti let. Chtěli, abych měla nějaká zadní vrátka. „CO PAK? Budeš dělat sportovní komentátorku?“

Od mala jsem toužila po dvou věcech. Po bronzové olympijské medaili a po vlastním penzionu. Proč zrovna po bronzové? To kvůli hokejistům. Vždycky mi bylo líto těch stříbrných hochů. Ti sice dopadli lépe než bronzový tým, ale po prohraném posledním zápase vypadali hrozně smutně, ne jako medailisté. Zato broznoví svůj poslední zápas vyhráli.

A proč jsem nechtěla zlatou? Upřímně? Kdybych ji vybojovala, určitě bych se nevztekala, ale jako cíl mi to připadalo příliš nedosažitelné.

Sen o olympijské medaili se rozplynul. Zůstal jen ten penzion nebo hotel nebo prostě nějaké rekreační zařízení. O tomhle snu jsem

se s našima odvážila bavit jen jednou. A to ještě ve třetáku na gymplu, když opět došlo na milionkrát omílané téma CO PAK. Chtěla jsem jít totiž na hotelovku a ne na stupidní ekonomku. Neklaplo to. Kdybych šla na hotelovku, tak by mi přestali platit tréninky, závody a všechno, co bylo s krasobruslením spojené. Světe div se, závodní krasobruslení není nijak levný koníček. A v tu dobu pro mě byl naprosto vším.

Vsadila jsem na špatný sen. Trvalo mi čtvrt roku, než jsem se po té nehodě odvážila aspoň zajít podívat na trénink a pozdravit kamarády. Tak strašně jsem všem záviděla a ještě víc jsem se za to styděla. Měla jsem prostě sportovní komplex a mám ho samozřejmě i teď. Vězí ve mně to pověstné *co kdyby*. *Co kdyby* se žádná autonehoda nikdy nekonala?

Za dva roky už jsem mohla soutěžit na olympiádě. Třeba bych byla ve skvělé kondici, třeba by se mi podařilo atakovat stupně vítězů, třeba...

Nikoho nikdy z dlouhodobého hlediska nezajímaly juniorské zásluhy a na jiná než

medailová umístění ze světových šampionátů se rychle zapomínalo.

Moje hvězda vyhasla. Třeba v nějakém jiném vesmíru ještě září. Třeba je teď jedna z milionů možných verzí mě samotné šťastná. Nějaká ta stejná ale přece jen jiná Aurora má zdravou nohu, třeba se zrovna připravovuje na nadcházející sezónu nebo chodí na hotelovku. A možná tam někde jinde v tom jiném vesmíru je dokonce jedna má verze, která má oboje, která může bruslit i studovat, co sama chce.

Jenže já žiju v tomhle vesmíru, v *debilním* vesmíru, ve kterém vám jedna *debilní* vteřina změni život k nepoznání.

Závidím té jedné potenciální Rory její úžasný život a možná i té druhé potenciální Rory a současně s tím doufám, že jsem jediná ze všech těch verzí Rory, jejíž život nestojí za nic.

Trenéři mě ještě přemlouvali, abych začala trénovat malé děti, abych se ke krasobruslení vrátila aspoň částečně. Ale ke kluzišti jsem nemohla, všem jsem záviděla. *Co kdyby* se ta nehoda nestala? Kde bych teď byla? Byla jsem

dobrá, možná dokonce nejlepší a pak mi to jedna *debilní* vteřina všechno vzala.

Jakékoliv myšlenky na krasobruslení jsem si zakázala a dodržuju to. Vrcholový sport jsem ze svého života vymazala. Neexistuje.

Letos jsem se začala zabývat svým druhým snem. Tajně jsem si dala přihlášku na vytouženou hotelovku. Přijali mě. Rozhodla jsem se pro dálkové studium, které mi umožní vedlejší aktivity. Ještě si nejsem dost dobře vědoma toho, jak to všechno zvládnu, až budu dělat dvě vysoké najednou, ale to hodlám řešit, až to nastane.

Naši se po té mé autonehodě těšili na společné víkendy. Dřív jsem je trávila na trénincích nebo na závodech a doma jsme se potkávali jen zřídka. Jenže já se místo toho uzavřela do sebe a o společně strávený čas jsem nestála.

Napřed na mě házeli jen soucitné pohledy, utěšovali mě, chtěli mi neustále pomáhat. Jenže čím víc se snažili, tím víc jsem od nich utíkala. Chtěli po mně, abych se bavila, abych našla nový smysl života, abych se přes to přenesla.

Kdyby to bylo tak jednoduché, hned bych to udělala. Ale ono to jednoduché nebylo. Takže jsme se začali hádat.

Kvůli čemu jsme se to vlastně doma hádali?

No, vlastně se furt ještě hádáme. Je toho víc.

Prý se dostatečně nevěnuju škole. Když s tímhle argumentem vyrukovali poprvé, nechápavě jsem jen otevřela pusu a málem spadla ze židle.

Mám prospěchové stipendium!

Nestydím se to přiznat. Jsem perfekcionistka a vždycky jsem byla. Potřebuju být nejlepší úplně ve všem, do čeho se pouštím. Takže i když trčím na škole, která mě nebaví, rozhodně to neflákám.

Taky chtějí, abych odjela na erasmus nebo prostě studovat do zahraničí na nějakou prestižní universitu a získala tam cenné zkušenosti a zářezy do životopisu. Po žádném cestování ani v nejmenším neprahnu. Mám podezření, že jim tuhle *rádoby prospěšnou* změnu prostředí poradil nějaký psycholog (Nebo psychiatr? Nikdy si to nezapamatuju.). Protože vážně pochybuju, že by mě mamka po té nehodě chtěla poslat někam

pryč. I když se hádáme, nepřestala mě mít ráda. Ani já ji. Samozřejmě.

Dál chtějí, abych si našla pořádnou praxi v oboru. To je hlavně tátův výmysl, protože chce, abych nastoupila k němu do firmy a zaujala nějaké přední místo. Bok po boku, otec s dcerou. Hmm... jako bych o to stála. Sedět na zadku v kanceláři, dělat tabulky, grafy, odhady,... Na ekonomce je hromada lidí, kterou tyhle věci berou. Hádejte co. Mě ne.

Další roztržky mezi náma dřív způsobovali i kluci. Žádného jsem totiž neměla. Jednou jsem slyšela mamku, jak se tátů snažila přimět k rozhovoru o tom, jestli náhodou nejsem lesbička. Táta tyhle její myšlenkové pochody naštěstí ignoroval. Za to jsem mu byla neskonale vděčná.

Zkrátka a dobře konec krasobruslení neproběhl tak, jak si představovali.

Nechápejte to špatně, taťka na výborných známkách ve škole nikdy nelpěl. Dle jeho soudu jsem jen strašně líná, neb ani teď bez sportovního vytížení nechodím na žádné užitečné praxe nebo ty hodnotné brigády. V životě prý *nejde o známky*

ale o zkušenosti. Jako bych to nevěděla! Ale mít dobré známky mi jde. Zkušeností se bojím. Co když najdu něco, co mě bude bavit a život mi to zase sebere?

Největším trnem v oku jim oběma je můj způsob vydělávání peněz.

Bylo to tři čtvrtě roku po autonehodě, kdy mi naši začali vyhrožovat utnutím kapesného v případě, že si nenajdu nějakou tu jejich praxi. Postavila jsem se k tomu po svém. Sbalila jsem si věci ze svého pokoje a přestěhovala si je dolů do garsonky, kterou většinou obývala babička, když u nás byla na návštěvě. Našla jsem si práci dle vlastního výběru a začala jsem jim platit nájem. Nechtěli o tom ani slyšet, ale nedala jsem jim na výběr. Našla jsem si, kolik by pronájem takové garsonky stál, a tak jim nechávám každý měsíc peníze v obálce na kuchyňské lince. Už na mě nemají žádnou páku, z domu by mě nikdy nevyhodili.

Začala jsem si vydělávat jako tanečnice v Mystery Pub. Tancuju (ve vší počestnosti samozřejmě!) na takových těch vyvýšených pódiích, abych lidi na parketu dostala do toho